

Romeria a la font de la salut

text REDACCIÓ

Primer diumenge d'Octubre. Esta és la data en que tradicionalment se celebra a Benicarló la romeria Al Reial Santuari de la Font de la Salut de Traiguera. A primera hora del matí, els romers emprenen camí.

En 1.861 els benicarlandos van iniciar la tradició de pelegrinar en el mes d'Octubre al santuari de la Mare de Deu de la Font de la Salut. Des d'aquell moment, la confraria del rosari no ha deixat ni un sol any de recordar este esdeveniment, mantenint viva una devoció que va nàixer en els albors del segle XIX. Malgrat això, la veneració dels Benicarlandos per la Mare de Deu de la Font de la Salut es remunta al segle setze.

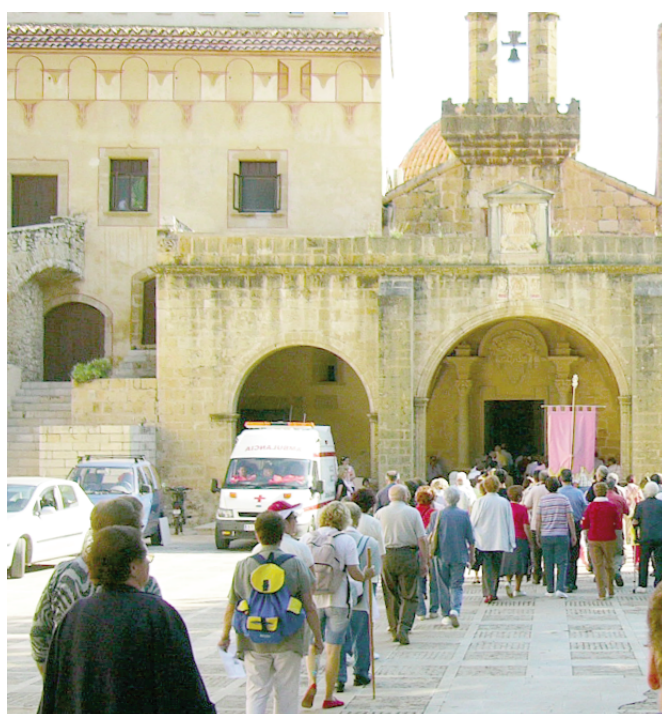
Molt més prop en el temps, en 1.995, la Peña Setrill es va unir a la confraria, aconseguint consolidar la tradició. Gràcies a la penya, la romeria es va convertir en una celebració popular on participen centenars de caminants. A molts, els mouen motius religiosos. Altres en canvi, enfronten el trajecte pel plaer de caminar entre els paisatges suaus de les terres baixes del Maestrat.

Diumenge passat, La tradició celebrava 146 anys d'existència. Els romers, es veien privats, un any més, del tradicional plat d'olleta benicarlanda' que ofereix la Penya Setrill. L'estricta prohibició de fer foc en espais oberts, tornava a impedir la preparació del popular condiment. Els romers han reclamat repetidament que se'ls permeta encendre foc baix la supervisió dels bombers, però de moment, l'olleta, haurà d'esperar.

La processó i els resos, són altre dels ingredients tradicionals de la romeria. La devoció per la mare de Deu de la Font de la salut, neix de la creença en les virtuts miraculoses de l'aigua del manantial. Compta la tradició que un pastor mut va recuperar la parla al beure de la font, allà pel segle 14. Poc abans, el pastor havia descobert una mare de Deu soterrada en el mateix lloc, on després, va brollar l'aigua miraculosa. La missa en l'imponent capella reial del Santuari, tancava els actes que se celebren amb motiu de la romeria.

Al voltant de les quatre de la tarde, els romers, emprenen la tornada pel "camí dels Benicarlandos", que enllaça Traiguera amb Càlig i Benicarló. Esta via, és la que des de fa segles, han transitat els romers que se dirigien al Santuari.

Número 605-12 octubre 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

**DESAPAREIX EL COR
CULTURAL DE LA CIUTAT**

Deficiències a la nova biblioteca

**¡Per fí
he trobat
la porta!**

**a vore si
també trobes
el llibre!**

Inicien les obres d'enderrocament del Ródenas

MOCAORÀ DE GOLS AL GRAU DE CASTELLÓ

I TENIM UNA NOVA BIBLIOTECA DE "PEGOTS"

El Consistori de Benicarló obligat a realitzar múltiples actuacions per pal·liar les moltes deficiències de la nova biblioteca 'Manel Garcia Grau'. La Conselleria, encarregada de la connexió en xarxa, no ha connectat encara els ordinadors a Internet.

text REDACCIÓ

Is usuaris de la Biblioteca Pública 'Manel Garcia Grau' de Benicarló, han manifestat les seues queixes per l'estat, "incorrecte", en que es troben les instal·lacions i la falta de serveis que el centre presta. L'absència d'un fitxer físic, impedeix als lectors buscar els llibres que desitgen consultar. És l'encarregat de les instal·lacions, el que realitza la recerca en el fitxer central, facilitant les referències i provocant cues en el taulell en hores de màxima afluència de lectors. Els ordinadors de lliure accés a Internet, no funcionen i en les seues pantalles, pengen uns cartells en els quals s'informa que és conselleria qui els ha de connectar. En les prestatgeries, segons han denunciat diversos lectors, és

pràcticament impossible trobar un llibre, perquè les referències no estan ordenades com correspon.

A més tot es veu agreujat per la "estranya" desaparició de llibres durant el trasllat de les instal·lacions, misteri que segueix sense resoldre's. Les referències, han desaparegut fins i tot del fitxer central de consulta. És el cas, com denunciava una lectora, del Catàleg de Monuments de la Comunitat Valenciana, editat per la Generalitat Valenciana, del qual mai més s'ha sabut res en la nova biblioteca.

D'altra banda, la situació que més queixes està aixecant és la inaccessibilitat dels fons referents al municipi. "En l'antiga biblioteca, estaven tots en una prestatgeria

Bm Picassent - 25 Handbol Grupo Peniado Baix Maestrat - 10

text REDACCIÓ

Primer partit de temporada el jugat en terres valencianes per l'equip comarcal. El partit ja estava complicat abans de començar, ja que el Baix Maestrat va viatjar amb les jugadores justes per jugar-lo, degut a diversos problemes de la resta de la plantilla.

Això no va evitar que li plantaren cara a un bon equip com és el Picassent. Durant la primera part el joc de tots dos equips va ser força bo, donant a entendre que aquesta temporada es veurà molt bon handbol en aquesta categoria.

Fortes van començar les valencianes que van aconseguir marcar en els dos primers atacs, però ràpidament van reaccionar les nostres representants amb jugades molt bones i que van acabar en gol. Durant els primers 20 minuts el partit va estar força igualat, fins que la falta de banqueta ens va condemnar. Aquesta circumstància la van aprofitar les locals que amb ràpids contracops van aconseguir arribar al descans amb 6 gols d'avantatge (12-6). La diferencia no era molt gran, però quedava tota una segona part i el cansament ens anava a passar factura.

Cal destacar que mentre ens van durar les forces les tres variants defensives que anem a utilitzar aquesta temporada van funcionar molt bé. També es de ressaltar el bon treball de Laura en la porteria, ja que va parar sis dels nou penaltis que li van llançar.

En la segona part, el partit va ser un monòleg de contracops valencians, ja que l'esforç realitzat en la primera part va fer que ens quedarem sense forces.

Per part del GRUPO PEINADO van jugar Laura en la porteria, Cris (4), Vanessa (2), Arantxa (1), Jessi (2), Aroa i Rosamari (1).

FLASH!

Els membres del fanzine La Filoxera i del Hot Bravas Club feliciten al seu company Pedro no sols per les birres i les cambres del seu establiment, sinó també pel seu natalici feliç, i tenen un missatge per a ell: **Pedro, llevat el casc abans de bufar les veles!!**

ENVIA EL TEU FLASH!
laveubenicarlo@terra.es

MOCAORÀDE GOLS AL GRAU DE CASTELLÓ

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Definitivament, el Benicarló juga millor fora que a casa. Suposo que emprant la mateixa tàctica que el nostre rival que fa dues setmanes ens va humiliar jugant al contraatac, li'n vam clavar quatre al San Pedro del Grau de Castelló. He vist una crònica d'aqueixes que surten als diaris i el corresponsal local afirma que ells, pobres meus, no es van merèixer un *correctivo tan severo*. Iguale que nosaltres contra l'Almenara; aquell dia atacàvem i atacàvem i quan ens encantàvem se'ns plantificaven davant l'àrea i au, gol. Jo ja ho comprenc, ja. No tenim cap davanter centre d'aqueixes que siguin capaços de rematar totes les pilotes que li arriben, davant només hi ha gent ràpida i esmunyedissa de la qual únicament se'n pot treure profit de la seua magnífica punta de velocitat; en canvi, tenim –trobo jo- una sensacional defensa. Amb aqueixes eines, no cal ser Radomir Antinch per exemple, per arribar a la conclusió que tenim un equip per poder jugar com l'Atlètic de Madrid de tota la vida, al contraatac. Sóc atrevit, veritat? Atrevit perquè si no recordo malament aquesta és la primera vegada que parlo de futbol des del punt de vista tàctic en aquesta pàgina en els més de dotze anys que fa que m'hi dedico. Total, per dir una poca lliga sense lliga.

Siga com siga, vam guanyar per quatre gols a un contra un dels rivals que millor practica el catenazzo del món. Totes les plantilles que dirigeix l'incombustible Pepe Palatsí Belaire es caracteritzen pel seu to marcadament defensiu; és més, contenen –deu ser una llegenda urbana- que en una ocasió el famós entrenador de cabells blancs va sortir al mig del camp per posar-se ell mateix en una

tanca defensiva quan l'equip rival anava a xutar una falta. En fi. Tres punts al sarró que ens permeten allargar una mica més les esperances que li posem sempre al projecte de Xoco quan s'inicia la temporada; l'any passat per

He vist una crònica d'aqueixes que surten als diaris i el corresponsal local afirma que ells, pobres meus, no es van merèixer un correctivo tan severo.

aquestes dates ja havíem perdut qualsevol il·lusió perquè els jugadors encara no tenien assimilada la forma de treballar de García Sanjuán. Per cert, aquest ex nostre ara entrena amb èxit el Borriol, l'equip del famós golfista de Castellón que pretén emular el nostre president i, a més de dur les regnes de directives de l'entitat, té fitxa i diumenge passat va debutar contra el Salzedella o el Benassal o l'Ares o una cosa d'aqueixes de per ací en amunt i, no cal dir-ho, deguera fer riure.

Del nostre partit no sé qui va marcar ni res per l'estil. I que conste que ho he intentat. Però a la pàgina web del Mediterráneo la informació sortia en PDF d'eixe i no he pogut atinar res i a la de la Federació Valenciana de Fútbol encara no estava la fitxa penjada. Quin desastre.

A mi però en aquests moments el que em té realment corprés, emocionat, amb la pell de gallina, són tots els esdeveniments que com a valencià he viscut aquesta setmana. Sí, tinc ganes de plorar només de pensar-ho. La mocaorà, la processó cívica, Rita Barberá, Paco Cans, sant Dionís, el Parterre amb l'estàtua eqüestre del rei Chaume, Terra Mítica, Mundo Ilusión, nuestras gloriosas señeras, monsenyor García Gasco (sic)... ah!, quanta emoció! Com a benicarló i per tant com a valencià em sento realment orgullós de tots aquests símbols que em representen davant el món, que dic davant el món, que em representen davant la realitat espanyola, que encara és més que això del món. Quan dimarts de matí vaig sentir les nou carcasses que es van llençar a l'aire per recordar-nos el dia en què estàvem no vaig pensar quines ganes de tocar els nassos (una altra cosa vull dir), no, que va, em vaig alçar i sense anar ni a orinar vaig obrir la finestra de l'habitació perquè es despertara tota casa i per poder sentir aqueixa olor de pólvora que tot ho inunda en parlar de València i de valenciania. Llàstima que visc tan lluny en general i l'únic que em va entrar va ser la fortor d'una fàbrica o altra d'aqueixes que tenim i que protegeixen tant el medi ambient.

Diumenge vinent, a partir de les quatre i mitja, ens visitarà el Benicàssim. Es comprén que aquests també volen pujar, com nosaltres. A vore si algú em fa cas i ens decidim a fer joc de contenció i a la barraca que és el que segur que ens donarà punts.

“Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, acusava l'anterior equip de govern, responsable de l'adequació de l'espai, de falta de previsió.”

ve de la pàgina anterior

guardada, però els demanaves i te'ls deixaven consultar”, diuen els usuaris. Ara, la resposta és que no es poden veure. Els fons són consultats habitualment pels estudiants dels centres escolars del municipi, que els utilitzen per a realitzar els seus treballs. I és que la Biblioteca Municipal Manel Garcia Grau, encara no té solucionats els problemes d'espai, malgrat que les noves dependències van ser obertes al públic en el mes de juny. Un dels més preocupants és la falta d'un barandat de separació amb les noves dependències policials, que es troben al costat. L'arxiu de la biblioteca, es comunica amb la sala de taquilles dels agents. En aquests moments, s'està procedint a redactar el projecte, que permetrà la separació definitiva entre els dos espais municipals i l'augment de metres per a la biblioteca municipal.

En aquest sentit, Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, acusava a l'anterior equip de govern, responsable de l'adequació de l'espai, de falta de previsió. El problema és, segons va desvetllar, que amb la volumetria plantejada “ens quedàvem fora de la xarxa de Biblioteques Valencianes al faltar metres en les instal·lacions”. Això suposava perdre una sèrie de subvencions de l'administració autonòmica, per la qual cosa el nou equip de govern s'ha vist obligat a “fer pegots o reparacions”,

intentant adequar-se a la normativa vigent per a aquest tipus d'espais públics.

La biblioteca municipal, malgrat aquestes manques, presta els seus serveis als usuaris des d'abans de l'estiu, sense que encara s'haja inaugurat oficialment l'espai. “Falta acabar la plaça per on s'accedeix a les instal·lacions, però això ja no és problema de l'ajuntament, sinó de l'urbanitzador que s'ha fet càrrec del desenvolupament del sector.

“Ara ja no anem a la biblioteca”

El canvi d'ubicació de la biblioteca ha estat ben rebuda pels veïns d'aquesta zona de Benicarló però no per molts dels antics usuaris, entre d'altres, estudiants benicarlòs. Hem conegut el cas de Marta, una jove benicarlòndia estudiant d'ESO, que ens assegura que ha deixat d'anar a la biblioteca. Amb les activitats extraescolars i els repassos, molts joves aprofitaven la centralitat de la biblioteca per passar-se allí algunes hores, fer els deures i aprofitar el temps lliure per culturitzar-se. Ara, expliquen, «ja no anem a la biblioteca, perquè ens queda molt lluny », asseguren.

Així, en el cas d'un jove de la nostra ciutat, que visca, per posar un exemple, al camí Ulldacona, se li presenta ara una llarga caminada fins la nova biblioteca del carrer doctor Flèming. L'Ajuntament en els darrers anys ha tancat al públic diversos edificis, com l'antiga presó convertida en un edifici cultural, en ple cor de la localitat ara li ha tocat a la biblioteca. En ambdós edificis l'ajuntament d'anterior corporacions (PP) havien abocat una bona morterada de diners per adaptar-los al públic. Ara ja estan tancats. Hi ha veus que apunten la necessitat de mantindre, com un aula d'estudi a manera de xicoteta biblioteca urbana o de barri, la vella biblioteca o algun local cèntric.

Precisament són diversos els urbanistes que admeten l'error que s'ha produït en el disseny de les ciutats al traslladar serveis cap a l'extraradi. Aquestes actuacions eliminen dràsticament la vida cultural i social de les zones més cèntriques –sovint cascos històrics- que es van poc a poc convertint en ghettos i despersonalitzant-se. El remei passa per retornar els serveis públics als cors de les poblacions com a única manera de mantindre l'estructura urbana tradicional.

9 d'octubre

text REDACCIÓ

En Benicarló els actes commemoratius del dia del País Valencià arrencaren a les 9 del matí amb el llançament de nou carcasses i les campanes al vol. Una hora més tard va tindre lloc la marxa popular ciclista pels carrers de la ciutat i al migdia una cercavila amb les colles de Gegants i Cabuts, la Colla Gegants i Cabuts, la Colla de Dolçainers i Tabaleters, el grup de Danses Renaixença i la Colla de Xancuts Ròdenas.

VISCA EL REI

text JOAN HERAS

Escriu aquestes ratlles pocs dies abans de la festa del Pilar pels manys i de la celebrada Hispanidad pels nacionalistes espanyols. Sento en l'ambient un nosequè de cornetes militars i de tambors que criden a la defensa de les essències pàtries –pel que sembla seriosament amenaçades- d'una nació indissoluble i que d'un passat gloriós en basteix una unitat de destí en allò universal. Sento els tambors que toquen amb fúria espanyola –i olé, olé, olé- aquells que enyoren temps en què les essències estaven degudament protegides amb mà de ferro. Sento proclames de “Somos españoles” tot omplint-se la boca i el cor d'orgull i vigilant que el braç no s'alci, amb els dits ben estirats, cap al sol. Sento el senyor Rodríguez Zapatero defensant apassionadament la indissoluble unitat d'Espanya i la figura intocable del monarca. Sento jutges dient coses molt estranyes i sento el senyor Garzón que, una vegada més, practica detencions injustificades i legítima pràctiques policials poc clares quan es tracta de combatre frenèticament aquells qui defensen drets nacionals (drets nacionals que no són els espanyols, és clar). El foc de l'esperit ultranacionalista espanyol vibra enèrgicament, potser tant com en els moments més contundents del franquisme.

Si he de ser sincer, res de tot això em sorprèn. De fet, ja he dit en diverses ocasions que estic convençut que l'arrelament a Espanya del franquisme sociològic –bàsicament catalitzat en la defensa implacable de la unitat de la pàtria com a valor vertebrador d'una identitat nacional- és molt viu. Em sap molt de greu haver-ho de reconèixer, però és indiscutible que el dictador va fer una bona feina, va deixar les coses ben lligades perquè allò essencial no es veiés discutit. I, per tant, el discurs identitari és un discurs fonamental quan es parla d'eleccions espanyoles. No sembla estrany que ara el senyor Rodríguez Zapatero faci uns discursos que, francament, no hi ha qui els distingeixi dels discursos del PP: vénen eleccions i cal guanyar posicions. És trist que el debat no es pugui centrar en qüestions serioses: la sanitat, l'escola, les infraestructures, les bosses de marginació... Tots aquests temes queden en un segon pla quan es treu el sant cristo gros de la política espanyola, la discussió sobre la integritat d'Espanya i les amenaces desintegradores i diabòliques que vénen d'Euskadi o dels

Països Catalans.

Hi ha, però, coses que sorprenen i que obliguen a reflexionar-hi una mica. Un dels elements que ha esperonat una mica més tot el món ultraespanyolista –el Govern de l'estat, el PP, bona part del món judicial i la pràctica totalitat dels mitjans de comunicació ha estat la crítica a la crema d'una foto del rei. Sens dubte, la resposta ferotge que el nacionalisme espanyol –en podríem dir l'integrisme espanyol?- ha donat a un fet puntual i anecdòtic ha servit per magnificar aquest fet i, sobretot, per centrar la polèmica al nivell de la guerra simbòlica. Ara entrarem en una espiral de crema de fotos o banderes. La qüestió és intentar entendre per què els símbols –una foto o una bandera- tenen un caràcter tan sagrat que sigui delictu cremar-ne una. No estem parlant d'una agressió directa a una persona sinó una manera d'expressar un rebuig a la seva figura com a cap d'estat. El fet que unes persones cremin la foto del rei no implica que el rei experimenti un malestar, no li creen una molèstia.

Bé, podríem acceptar que el rei, en veure una imatge de si mateix cremant-se, pot experimentar una sensació estranya, però també podem acceptar que aquest tipus de molèstia queda compensat amb el sou que cobra –en fi, que això ja va una mica amb la seva feina. Però no, resulta que no, que hi ha coses sagrades amb les quals no es pot jugar de cap manera. Evidentment ens trobem davant d'una actitud tancada i de defensa d'una idea com a valor absolut, no qüestionable, no criticable. Sembla ser que es vol amagar la història, que el record d'aquest rei quan encara no era rei jurant els Principios del Movimiento o essent anomenat pel dictador el seu relleu com a cap d'estat són coses que hem de trobar normals, constitucionals, bones, perfectes, etc. Vivim en un país en què la monarquia és intocable. No es pot criticar ni tan sols amb la ironia –recordeu la portada d'El Jueves? Tot plegat fa una mica de pudor d'integrisme, com aquells que van posar el crit al cel perquè havien publicat unes caricatures de Mahoma. Cal tenir-ho present: davant les veritats absolutes cal callar i obeir.

Sento el retruny dels tambors. Sento una mica d'olor de paper i roba que es crema. Tinc la sensació, però, que la repressió d'aquests actes no serà paritària: reprimiran els qui ja han anunciat que cremaran banderes catalanes i fotos del Carod Rovira? Ai, ai, les coses de la doble moral, del doble recer. Per la meua part, i pel que pugui ser, jo dic ben alt: Visca el rei... de copes.

Fronteres

I TORNEIG GRUPO POBLET

text REDACCIÓ

06/10/07 CAMP MUNICIPAL

BENJAMI "A" CASTELLO "A" 2-2

BENJAMI "B" CASTELLO "B" 2-4

ALEVI "A" CASTELLO "A" 2-4

En un dia esplèndid es va celebrar el passat dissabte el I TORNEIG GRUPO POBLET en el camp municipal de Benicarló, es van disputar tres partits en les categories de benjamins i alevins, amb la col·laboració del Club Esportiu Castelló. Els equips de la capital de la plana es van mostrar intractables en tot moment i desplegaren el seu joc fluid que va meravellar als assistents només en la categoria de Benjamí A es van poder emportar el trofeu els locals en un disputat partit, al final el empat a dos final, es tingué que decidir en la loteria del penals. Amb la entrega de trofeus per part del regidor d'esport D. Joaquin Perez i el l'lm. Alcalde de la ciutat D. Marcelino Domingo es va cloure un mati esplèndid en tots els sentits. El punt negre d'aquest cap de setmana han segut les lesions de 2 gran jugadors de la escola Àlvar Albalate i Carlos Sangüesa, aprofitem aquest medi per desitjar-los des de el club i amb el desig dels seus companys, una ràpida recuperació, per estar amb nosaltres el mes aviat possible.

Tornen a l'Atlas

text REDACCIÓ

Un any més, l'expedició del quatre rodes club sport de Benicarló torna a la serralada de l'Atlas. És tracta d'una iniciativa que es porta a terme des de fa alguns anys, i on es barreja a parts iguals l'aventura i la solidaritat. Els expedicionaris transporten material d'ajuda humanitària que serà repartit entre els habitants de la zona, que viuen en condicions extremes. Roba, material escolar i medicaments són la principal càrrega dels vehicles.

Els vehicles tot terreny travessaran una de les zones més àrides d'Àfrica, després de recórrer sis-cents quilometres de desert. Però, serà la Cordillera de l'Atlas, el principal obstacle que enfrontaran els expedicionaris. Les característiques escarpades del terreny, i unes rudimentàries o inexistentes vies de comunicació, no posaran les coses fàcils als aventurers, ni als vehicles tot terreny. Però els ànims estan alts, i els aventurers es mostren segurs de que un any més, aconseguiran superar el repté.

Benicarló Onda Urbana aconsegueix una important victòria davant l'Interviú

text BENICARLOFS.COM

El conjunt benicarlando va sumar una valuosa victòria davant l'Interviú Fadesa i va posar fi a la seua dolenta ratxa de resultats. Els caduferos es van avançar en el marcador i van arribar a dominar per 0-3 al descans. En la segona meitat els locals van estrènyer i van arribar a situar-se 2-3 en els últims minuts però, Parrel, va posar el 2-4 definitiu.

El Benicarló ONDA URBANA va començar la primera part molt forta i va dominar els primers minuts de partit amb el seu dinàmic joc i ja en el minut 3 es va posar per davant en el marcador per mediació de Tete. Més tard ho van intentar els locals però es van topar amb Leandro. Instants després Deives va posar el 0-2 en el lluminós quan només es complia el minut 9. El 0-3 va arribar en el minut 15, obra de Marquinho en pròpia porta. Els del Baix Maestrat mostraven la seua millor cara en l'eixida més complicada de l'any. Amb aqueix resultat es va arribar al descans.

En la represa els locals van estrènyer i van disposar de bones oportunitats però no podien batre Leandro. En el minut 25, Gabriel, acostava als locals i va posar l'1 a 3 en el lluminós. Els madrilenys seguien estrenyent i no va se fins al minut 37 quan van aconseguir acostar-se en el marcador amb un gol de Daniel. Un minut més tard, Parrel, no va perdonar i va posar el 2-4 definitiu en el marcador. El Benicarló ONDA URBANA se situa ara en la desena posició a un punt dels llocs de playoff.

Interviú Fadesa: Luís Estimat, Daniel, Gabriel, Torras, Marquinho -cinc inicial- Bertoni, Rogerio, Joan i Andreu.

Benicarló ONDA URBANA: Leandro, Isco, David, A. Vadillo, Tete -cinc inicial- Valença, Deives, Parrel

Equips de la base

Per altra banda l'equip sénior es va imposar per 1-2 a les Useres, a pesar de disputar el partit amb un jugador menys. Els benicarlandos li van donar la volta a un partit que es va posar costa amunt, i van aconseguir, no només empatar, sinó imposar-se a casa del seu rival. D'altra banda, l'equip juvenil va golejar també a Les Useres per 3-13, en un partit on es va demostrar la qualitat del conjunt cadufero que va dominar el match des de l'inici fins al final.

El pròxim partit de lliga del conjunt de Divisió d'Honor es disputarà davant el FC Barcelona Senseit, l'equip sénior en la pròxima jornada descansarà i l'equip juvenil rebrà al At. Club La Nau.

Extraordinari concert de la bandes juvenils de Lliria i Benicarló

text REDACCIÓ

La secció juvenil de la Banda Primitiva de Lliria, va actuar aquest dissabte a Benicarló amb motiu de l'intercanvi musical que ha realitzat amb els seus homònims d'aquesta ciutat.

Els músics de Lliria, s'estan formant en una de les millors agrupacions del món. La secció juvenil, es va crear en 1.953 com viver de nous músics que, una vegada formats, passen a engrossir les files de la prestigiosa formació.

En l'actualitat, reben educació musical més d'un centenar d'instrumentistes, amb edats compreses entre 10 i

18 anys, sota l'adreça de Salvador Oliver. Malgrat la seva joventut, la formació ha guanyat nombrosos

premis internacionals i nacionals, i ocupa un destacat lloc entre les bandes juvenils europees. Els joves músics benicarlondos, tampoc es queden enrere. Recentment, van aconseguir alçar-se amb el guardó en el concurs internacional celebrat en la ciutat italiana de Sinai.

Els intercanvis musicals entre bandes de música estan afavorits per l'Institut Valencià de la Música, que aportarà aquest any 424.700 euros per a subvencionar les trobades que organitza la Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana, del que formen part més de 500 entitats.

Aquest any, els intercanvis arriben a la seva quarta edició i ja s'han consolidat com un punt de trobada i convivència entre els músics de

la comunitat Valenciana. En total, aquest any se celebraran uns 500 concerts d'intercanvi.

PRAGMATISME REPELENT

text TOLITO

L'alcalde Domingo gasta una actitud repel·lent als plens de l'Ajuntament amb els membres de l'oposició. Cada paraula que els dirigeix destil·la una antipatia innecessària, una tonalitat irreverent i desagradable. Cada frase utilitzada remarca la prepotència que s'atorguen els vencedors davant dels vençuts. La majoria absoluta i la fèrria disciplina militar dels regidors populars, han convertit les sessions plenàries en tràmits burocràtics de resultat previsible: dotze vots favorables o dotze vots en contra (segons dispose el regidor Cuenca).

Així, sembla com si l'alcalde, amb advertiments de l'estil: 'això s'eternitzarà, senyor Sánchez' o 'ja

és la segona vegada que repliquen, senyor Guzmán', cregués una estupidesa tolerar llargs debats de resultat predeterminat. La pragmàtica mentalitat d'empresari l'impel·leix a anar per feina i no comptar les faves més d'una vegada. El joc d'arguments, respostes, rèpliques i polèmiques l'irrita notablement els darrers dijous de mes a l'hora de Cuéntame. És un absurd. Si l'oposició busca notorietat que es talle els cabells al zero (qui puga). Per què perdre el temps si tenim el sac, el blat i està ben lligat.

LA FILLA DEL NOVEL·LISTA

Quadern Ondulant

text JOSEP IGUAL

Les onades grisenques colpegen el roquer que fa de primer fonament a la casa quadrada. Algun capriciós descrostonat ensenya el ciment sota la pell de calç de l'habitable. Unes persianes mallorquines pintades de verd fosc resten obertes, encarades a la badia dels Alfacs i a la llenca sorrenca de la Punta de la Banyà.

M'acompanya un editor amic. Fa unes fotografies a la casa. Se'ns acut picar a la porta –després d'intentar fer servir un timbre amb aspecte d'estar sencera emmudit- de l'entrada principal. Tenim sort. Ens obre la filla del novel·lista, tota cortesia. Sap que he escrit i parlat molt en favor de la qualitat de l'obra del seu pare. M'ho agraeix amb un xiuxiueig tímid, que em recorda un gest idèntic, que em transporta per uns segons a Coïmbra, quan un parent de Miguel Torga m'agraïa que l'obra del metge-escriptor m'hagués menat a la ciutat universitària portuguesa.

La filla de l'autor de Tino Costa ens fa passar al refugi dels darrers anys de l'escriptor ebrenc. És una casa sòbria, senzilla, molt acordada amb el caràcter del seu pare. Una xemeneia petita presideix l'estança principal. Tots els detalls d'interior són ancorats als anys setanta del segle passat. L'editor porta una proposta que fer-li a l'hereva. Estem cercant una novel·la inèdita sobre la qual tenim informacions contradictòries. Algú ens ha dit que és una nouvelle de joventut, dels anys trenta, de l'època de Terres de l'Ebre, l'Inútil combat i Camins de nits: la trilogia amb més tràgica i existencialista força arrabassadora de l'Arbó. Però la filla, que ha treballat el material –manuscrit a ploma en quartilles pautaades, tal com treballava el novel·lista habitualment-, ens treu de l'errada: és una narració de darreries, i caldria contrastar acuradament les tres versions que el mestre ja n'havia fet.

Un gos petit ens festeja generosament. La filla de l'escriptor ens parla amb ordre metòdic, ralentitzat. Una xicoteta jove, alta i rossa, que acompanya la filla del novel·lista, ens escruta amb curiositat. Intercanviem telèfons i adreces per seguir la pista de l'inèdit i les seves possibilitats reals d'edició. Li agraim el temps i la bona disposició i tornem a trepitjar l'arena de la cala. Li explico a l'editor barceloní que l'Arbó, a la ratlla dels vuitanta anys, feia unes llargues travessies nedant per aquelles

aigües aixoplugades per la costa natural rapitenga. I que el seu germà, quan contemplava aquest exercici obstinats, expressant-se com un personatge de les seues novel·les, li deia, sentencios: "un dia no tornaràs". Però l'Arbó sempre tornava, fins que el visità la Desconeguda un tres de gener de 1984.

El xalet que ens ha acollit per uns instants; les parets senzilles, lluminoses i ventilades on encara fatigava la quartilla fins a darrera hora el nostre Dostoievski deltaic, li'l va donar, tal com ell expressava en les seues memòries (també redactades, en part, a recer del xaletet mariner), Cervantes; és a dir: la biografia sobre el pare del Quixot que va confeccionar els anys cinquanta del segle passat, i que va estar traduïda a un bon grapat de llengües universals.

L'obra arboniana va tenint reedicions i reconsideracions crítiques. El clàssic massa arraconat va ocupant el lloc canònic i popular que li pertoca. En aquest canvi de tendència, a tocant d'altres importants esforços, hem ajudat, modestament però decidida, tant com hem pogut. És una de les coses de les que noblement ens sentim orgullosos. No tenim el panorama com per prescindir de qualitats com les de l'Arbó.

COSSETÀNIA analitza la dictadura de Franco

text SUSANNA ANGLÉS

La dictadura Franco serà recordada, sempre, per la seva duresa, la seva repressió, l'arma de la por ...tot això ho aglutinen les presons, sobretot les de la postguerra. Tàrio Rubio, sota la supervisió de Gemma Caballer i Oriol Dueñas, ha escrit un llibre que torna a mirar aquells dies durs, les presons, la manca de llibertats i, en resum, les presons sota la memòria de la tinta i el format de llibre. "Per les presons de Franco". Memòries d'un pres de la postguerra 1936-1945. que edita Cossetània a la col·lecció, Memòria del Segle XX, en el seu dotzé llibre.

La Guerra Civil espanyola va incidir de ple en una generació de joves que s'allistaen per defensar la legalitat republicana, uns joves que van pagar molt cara l'efervescència del moment. Molts hi van perdre la vida. D'altres van perdre la seva joventut en un cruel periple per presons, camps de concentració i batallons de treballadors. Les noves autoritats franquistes no van escatimar esforços per tal que els republicans purguessin el crim d'haver defensat la legalitat del govern de la Segona República. Tàrio Rubio va ser uns dels centenars de milers de republicans que, en un moment o altre, van patir la crua i dura repressió del nou règim. Tàrio Rubio explica en aquest llibre, en primera persona, les seves vivències a les presons, camps de concentració i batallons de treballadors franquistes. Les seves memòries fan patent les penalitats que es van veure obligats a patir tots els que van acabar sent, en un moment o un altre de la seva vida, presoners de Franco: la repressió, la gana, les nul·les condicions de vida, els

maltractaments físics, el bombardeig constant de propaganda franquista... En definitiva, un llibre que lluita contra l'oblit de la nostra història més recent, amagada i negada durant dècades.

Cossetània i les terres de parla catalana.

La parla, normalment, uneix als pobles i a la seva gent. El paisatge, el territori i la societat són tres elements que van íntimament units a la parla... a la nostra llengua, a aquella amb la que ens van parir. El llibre que ens presenta Cossetània ens té que unir. Es tracta de les actes de V Congrés de la CCEPC, sota l'atenció escrita d'Ignasi Cuadros i Vila dins la col·lecció de Publicacions de la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana, en el seu número quatre.

Actualment el paisatge està assolint reconeixement com a objecte d'interès social, que es tradueix en iniciatives socials i polítiques que contribueixen a la seva millora i valoració com a patrimoni col·lectiu.

L'objectiu del congrés va ser obrir el ventall d'aproximacions vers el paisatge, tant en l'eix dels àmbits científics i tècnics d'estudi, com en l'eix de les pràctiques professionals dels congressistes, per tal d'abastar la diversitat d'àmbits i escales existents.

El congrés i aquestes actes s'adrecen tant al col·lectiu de membres i col·laboradors dels centres i instituts d'estudis, o d'associacions afins, com a tota la comunitat científica i tècnica organitzada al voltant de les universitats, altres institucions acadèmiques o altres activitats professionals.

Ajudes "Pla Renove" electrodomèstics 2007

L'Agència València de l'Energia ofereix fins a 100 euros de descompte als clients que compren nous electrodomèstics (rentadores, rentavaixelles, frigorífics i congeladors) eficients energèticament per a substituir els seus vells aparells. 5 comerços de Benicarló participen en aquesta iniciativa com son ElectroHiper Europa, Electro-Frisol, S.L., Electrodomésticos Lores SL, Electronica Climen, S.L. i Electrodoméstics Miró - Centre Comercial Costa Azahar.

XVII Escola d'Estiu de l'ACV Tirant lo Blanc: Valencians al Mon. Identitat i Cultura

text RAÛL BURRIEL

Els passats 21, 22 i 23 de setembre va tindre lloc al Monestir de la Mare de Déu de la Valldigna, a Simat de la Valldigna, la XVII Escola d'Estiu de l'ACV Tirant lo Blanc. En aquesta nova edició, que per segon any consecutiu té com escenari el Monestir de la Valldigna, es va repetir el títol de la trobada: "Valencians al món. Identitat i cultura". Penso que aquesta repetició ha estat un encert, donat que totes les conferències i activitats van estar molt encertadament inspirades en aquest "leiv motiv".

La inauguració va anar a càrrec d'Agustí Pascual, de la Fundació Jaume II "el Just" i de Gonçal Grau, Director de l'Escola d'Estiu. A continuació, el Dr. August Monzon, professor de Filosofia del Dret de la Universitat de València-Estudi General, va disertar sobre les aportacions del filòsof i erudit valencià Joan Lluís Vives a la filosofia i pensaments europeus. Va resaltar les seues idees al respecte de la necessitat d'una Europa unida, en el seu moment a punt de caure en un període de guerres de religió que duraria quasi un segle.

El dia següent, dissabte, el benicarlano Joan Brusca, Secretari General de La Unió de Llaureadors i Ramaders del País Valencià va fer una exposició exhaustiva de la història, present i problemes de l'agricultura valenciana. Voldria resaltar una reflexió de Brusca: no s'enten com és possible que el sector de l'exportació agrària valenciana presente augmentos interanuals de més del 15% mentre que

els productors (agricultors i ramaders) patèixen any rere any la disminució de les seues rendes; actualment els ingressos dels llauradors i ramaders valencians és el 60% de la renda mitjana d'un treballador mitjà.

Per la vesprada, el Coronel José Luís Cervera, enginyer militar expert en la figura del general Basset i la Batalla d'Almansa, ens va fer un retrat de la figura d'aquest important militar austracista que es va convertir en el líder de l'alçament valencià contra el primer rei Borbó.

En quant a les conferències, el diumenge al matí va tindre lloc la darrera d'elles, a càrrec del sociòleg i escriptor català Lluís Racionero, sobre com els catalans veuen als valencians. Sens dubte va ser la intervenció més polèmica, donat l'important nombre d'intervencions que hi hagué entre el públic que van expresar el seu desacord amb el ponent.

A tot açò cal afegir la multitud d'actes que van tindre lloc durant els tres dies de l'Escola d'Estiu per completar el programa: concerts de folk i ska, projeccions de documentals i videoclips musicals en valencià i altres activitats que van tindre una gran èxit de públic, a pesar del mal temps. Entre el públic assistens hi havia gent de totes les edats i de tots els indrets del País Valencià, també del Baix Maestrat. A més, vam comptar amb la presència d'escriptors, periodistes i polítics rellevants, com Josep Vicent Boira, Maria Josep Picó, Isaura Navarro o Enric Morera.

ACV Tirant lo Blanc

El Monestir de Santa Maria de la Valldigna, marc incomparable de la XVII Escola d'Estiu de l'ACV Tirant lo Blanc.

Benicarló vol que el Consell que restaure integralment la capella del Convent de Sant Francesc, declarat BIC recentment.

text JORDI MAURA

L'Ajuntament de Benicarló està treballant en un ambiciós projecte de rehabilitació cultural que suposarà "un canvi molt important en la imatge cultural de la ciutat"

Marcelino Domingo, alcalde del municipi, ha anunciat que en breu, es donaran a conèixer els detalls del treball que s'està efectuant des de diferents àrees i que inclou diferents espais municipals. En aquest sentit, afirmava que l'Ajuntament té en el seu poder un pressupost per a restaurar les dues capelles laterals de l'antic Convent de Sant Francesc, avui convertit en Museu de la Ciutat (Mucbe).

El cost, va assegurar el primer edil, "és major que el de l'absis" que recentment s'ha recuperat. Malgrat això, el primer edil ha manifestat la seva intenció que sigui la Conselleria de Cultura qui es faci càrrec del cost de la restauració integral de la capella, ara que el monument ha estat declarat BIC. "Volem donar-li un ús especial, ja que té molt bona acústica", com s'ha demostrat en algun acte cultural allí desenvolupat.

Un jurat popular dictarà sentència

text REDACCIÓ

L'acusat per la mort violenta d'un bomber de 45 anys a Benicarló l'onze de Gener de 2006, serà jutjat a partir del 19 de Novembre en l'audiència provincial de Castelló. En el cas, tan sols hi ha una persona detinguda. Es tracta d'un ciutadà Ucraïnà de 27 anys que roman en presó provisional des del 14 de Gener d'aquell any. Així ho va decretar el jutge al observar contradiccions entre les seves declaracions i les diligències practicades pels investigadors.

El cos del bomber benicarló Luis Maset, va ser trobat en una de les habitacions de sa casa amb un fort colp al cap i clars indicis de violència. Ara, el principal sospitós de la seva mort, s'enfrontarà a un procés on un jurat popular format per onze persones, s'encarregarà de dictar sentència. La mort de Luis Maset, va provocar una forta conmovió a la ciutat, on el bomber, era una persona molt coneguda.

D'altra banda, Domingo anunciava que el projecte de restauració dels antics Magatzems de la Mar, està pràcticament finalitzat. L'edifici, construït en el segle XVIII, està emplaçat al costat del port pesquer i el consistori, després d'aconseguir la cessió per part del *urbanizador del sector, ha decidit destinar-lo a usos culturals. El projecte que s'està redactant incorpora a l'espai dels antics magatzems uns baixos propietat del municipi que es troben al costat d'aquesta antiga infraestructura portuària. Una vegada es dispose del projecte, l'equip de govern començarà a buscar subvencions per a la seva restauració, que podria acabar convertint-se en un dels dos museus del sector primari que Benicarló anhela.

3x4
info
WWW.3X4.INFO

PUBLICITAT: 964 47 56 98
laveudebenicarló

LA BIOSFERA NO TÉ RECANVI

El mes de juny passat, Biosfera II, el major experiment privat de la història, fou venut a una promotora urbanística. Aquest projecte tenia per objectiu reproduir el funcionament de l'ecosistema global terrestre (Biosfera I) sota una immensa estructura hermètica de vidre i acer. El seu fracàs s'assembla una mica a l'enfonsament del Titànic, la natura "baixa els fums" dels humans que creuen possible assolir-ho tot amb la tecnologia.

El terme "biosfera" fou encunyat pel geòleg austríac E. Suess (1875), però va ser el científic rus Vladimir Vernadsky el primer en divulgar-lo a principis del segle XX. Per Vernadsky era la capa superficial de la Terra on habiten els éssers vius, amb un gruix d'uns 20 quilòmetres: des dels 10 km de l'atmosfera fins les profunditats de les fosses oceàniques que poden arribar als 10 km de fondària. A la Terra sòlida hi ha microorganismes fins a diversos quilòmetres de profunditat en les aigües subterrànies o dipòsits de petroli. Els éssers vius modifiquen i transformen aquesta capa amb les seves accions vitals.

El químic anglès James Lovelock ideà la "Hipòtesi Gaia" en 1969. Gaia o Gea és el nom de la divinitat grega de la Terra. Lovelock afirma que són els éssers vius els que contribueixen de manera decisiva a crear un planeta adequat per la seva existència. La Terra no té vida perquè posseir les condicions adients, són els éssers vius els que, en gran mesura, les han creat i mantingut. Seria un complex sistema d'interrelacions, on els éssers vius tindrien un paper clau, el que regularia la temperatura terrestre, la composició de l'atmosfera, la salinitat dels oceans... A diferència de la Terra, Venus i Mart, molt semblants a ella en els seus orígens, tenen actualment condicions que fan gairebé impossible l'existència de vida semblant a la terrestre. La hipòtesi de Lovelock ha seguit, acceptada per gran part de la ciència oficial.

La Biosfera ens proporciona als humans aliments, medicines, materials de construcció i energètics, depura i distribueix l'aigua i l'aire, degrada els residus sòlids i manté la fertilitat del sòl, regula el clima, pol·linitza les flors i dispersa les llavors, controla les plagues dels cultius de forma natural... De tots aquests serveis ens beneficiem quasi gratuïtament. La colonització de l'espai passa per la construcció de bases o nuclis autosuficients que proporcionin als seus habitants tots els serveis que ens dona la Biosfera a baix cost. Als anys seixanta, l'arquitecte nord-americà Ian McHarg dissenyà un mòdul per un astronauta. Consistia en una càpsula amb llum fluorescent i un cultiu d'algues en aigua. Les algues renovaven l'aire i proporcionaven aliment a l'astronauta, els seus excrements i orí les nodrien. Els soviètics van construir mòduls autosuficients, la sèrie Bios. El Bios-3 era un hàbitat de 315 m3 amb cultius d'algues, verdures i cereals. Depenia de l'exterior quant l'energia elèctrica i certs aliments, però reciclava l'aigua i renovava l'aire. Fou ocupat per dos enginyers durant 5 mesos a 1983 i que van entrar amb aliments sols per un mes.

Vista aèria de Biosfera 2

Semblava que aquests primers intents de replicar les funcions de la Biosfera no havien tingut èxit perquè, amb unes dimensions reduïdes, no podien reproduir la diversitat i complexitat biosfèriques, base de la seva capacitat autoreguladora. Entre 1987 i 1991, la companyia Space Biosphere Ventures construï al comtat d'Oracle (Arizona, EUA) Biosfera II, una estructura destinada a ser una rèplica en miniatura de la Biosfera terrestre. La instal·lació té 1,3 Ha de superfície, uns 170.000 m3 de volum, amb alçades i amplades màximes de 165 m i 104 m respectivament. La podeu veure si al Google Earth poseu Biosphere 2 Oracle. Hi tenia un oceà de 850 m2 amb un escull coral·lí, bosc tropical (450 m2), sabana (1900 m2), desert (1400 m2), terres de cultiu (2500 m2) i un hàbitat pels humans i oficines. Hi circulava un rierol alimentat per les pluges produïdes dins de la cúpula. L'objectiu de Biosfera II era l'estudi de les interrelacions a Biosfera I, el disseny de colònies espacials autosuficients i la conscienciació ambientals dels milers de visitants que esperaven rebre. Però l'aspiració principal era crear un nou món autosuficient desconnectat de Biosfera I. El multimilionari Edward. Bass sufragà el projecte amb 200 milions de dòlars.

El dia 26 de setembre de 1991, vuit persones, "biosferans", es tancaren fins 1993. Fou un fracàs: no van poder cultivar prou aliments, els nivells d'oxigen caigueren fins que necessitaren introduir aire fresc, els nivells de CO2 pujaren molt i totes les espècies de vertebrats i insectes pol·linitzadors van morir. Un segona missió (1994) fracassà per conflictes entre els biosferans.

A 1995, es cedí la direcció del projecte a la Universitat de Columbia qui l'utilitzà com centre d'estudi i docent fins 2003. L'any 2005 el complex es posà en venda i fou adquirit per un a companyia immobiliària el juny passat, "tant sols" per 50 milions de dòlars. Aquesta empresa vol construir 1500 habitatges i un hotel de luxe. Ha cedit la gestió de les cúpules a la Universitat d'Arizona qui realitzarà estudis experimentals sobre el canvi climàtic o l'ús sostenible de l'aigua. Servirà també d'atractiu per la promoció immobiliària projectada.

De rèplica de Gaia, Biosfera II sols arribà a ruïnós parc temàtic amb pretensions per la mala gestió i unes mires excessives pels coneixements científics actuals. No sabem com dissenyar sistemes que ens proporcionen els serveis de la Biosfera. Sols en tenim una i no té recanvis. Malauradament no som massa conscients d'aquest fet.

Pere Bausà

Inicien les obres d'enderrocament del Ródenas després de set anys de reclamacions dels pares

text REDACCIÓ

Els treballs suposaran la solució definitiva al col·lapse del centre, que havia vist congestionats els seus departaments. Part de l'actual estructura es "reciclarà"

Les obres d'enderrocament del CEIP Eduardo Martínez Ródenas de Benicarló, ja han començat. L'objectiu és adequar i buidar el solar on s'aixecarà el nou centre escolar, que contarà amb major capacitat per a l'alumnat. L'empresa CIEGSA, encarregada de realitzar les obres, ja va procedir durant setembre a barrar el perímetre de les mateixes, alhora que els operaris van iniciar en el desmuntatge de finestres i instal·lació elèctrica del vell edifici, del que es conservarà part de la seva estructura en el nou edifici.

A més, s'ha procedit a arrencar l'arbrat perimetral, ja que el nou edifici ocuparà una superfície major que l'actual. Les obres de demolició del Ródenas i el nou col·legi que es construirà en el seu lloc, donaran resposta, així, a una demanda que fa anys van començar a realitzar els diferents col·lectius implicats en el món de l'educació benicarlanda, des del Consell Escolar als directius del centre o les associacions de mares i pares. El bloqueig continuat de les obres no ha escapat de les lluites i el debat polític. En l'anterior legislatura, el PP, va acusar a PSPV i Bloc de retardar l'inici de les obres, que l'anterior equip de govern progressista va responsabilitzar als anys de govern del PP durant les quals no es va avançar en la consecució del nou centre, malgrat la saturació de tots els centres educatius de la localitat, a conseqüència de la incorporació de nous alumnes.

El nou col·legi tindrà 6 unitats d'Educació Infantil i 12 de Primària. A més, comptarà amb un menjador, habitatge per al conserge i una zona de joc de pilota valenciana. Els alumnes d'aquest centre escolar, assistiran a classe mentre duren les obres en les aules prefabricades instal·lades en un solar proper a l'antic centre escolar.

Les localitats de Benicarló i Vinaròs concentren en l'actualitat el 57 per cent de les aules prefabricades d'infantil i primària de la província, és a dir 54 de les 95. La presència d'aquestes aules prefabricades suposa que el 24% dels alumnes de Vinaròs -635 nens- i el 22% -542 alumnes- de Benicarló va arrencar el curs en aquestes aules, una mica que lamenten els sindicats per la falta de previsió de l'administració.

Col·legi Carmen Segura

La comissió d'exalumnes del Col·legi Marquès de Benicarló, ha presentat una instància en el consistori sol·licitant que el nou centre educatiu de la ciutat, dugui el nom de la mestra Carmen Segura Martí. El nou col·legi es coneix de moment com "col·legi número 4" que, atenent al seu caràcter provisional, existeix en aules prefabricades situades en el pati del Casal Municipal. Les alumnes, recorden en el seu escrit que els col·legis de Benicarló "són coneguts pel nom d'un mestre significatiu en una època determinada dintre de l'ensenyament local, que li dona dignitat i titularitat al centre i ens recorda part de la història educativa del nostre poble".

més tafaners...

si te vas bajo en la próxima parada". Quan el nostre jove va arribar a Castelló va observar que un altre ciclista intentava pujar al tren en eixa estació, però es quedava a terra. Es va arrimar a aquest i li va preguntar: "Què t'ha dit alguna cosa?". "No m'ha deixat pujar, i això que ja tinc el bitllet comprat". Pel que sembla, es permès pujar bicicletes als trens de rodalies i regionals de Renfe, però queda a discreció del revisor decidir revocar aquest dret si considera que el tren va massa ple. Sobren comentaris. Bé, només un, per què no és compra un quad? I és que no veuen que això de la bicicleta és d'ecologistes, pacifistes, catalanistes, revolucionaris ...

TRANSVASSANT L'AVORRIMENT (I)

El ple eixe del transvasament que es va celebrar la passada setmana va ser tot un compendi del que representa per el PP, fer mocions, a dojo, per demanar l'aigua de l'Ebre. Mentre Escuder feia el seu discurs, als seus seients els regidors del PP, un badallava, un altre llegia una revista, un altre mirava al sostre, una altra s'adormia, un altre bufava ... tota una clara mostra de la urgència de la moció. I el que ens durarà la història. Perquè no serà l'última vegada que la veurem. Sinó, temps al temps.

TRANSVASSANT L'AVORRIMENT (II)

Per cert, va ser curiosa la poca expectació que aquestes mocions tenen en la mateixa gent del PP. Tres coneguts peperos que hi havia entre el públic (un d'ells l'ex-regidor Fios), se'n van anar abans de la votació. Es veu que a la tele jugava el *Madrid* i com us podeu imaginar a *Madrid* no tenen problemes d'aigua. I és que les propietats són les prioritats i ... un partit del *Madrid*, és un partit del *Madrid*.

TRANSVASSANT L'AVORRIMENT (III)

També els socialistes van voler dir la seua en això de l'aigua i van presentar una altra moció però canviant transvasament per dessaladores. Com era d'esperar el corró del PP se la ventilar en un tres i no res. Cuenca va dir que es desestimava la urgència "perquè ja s'havia debatut". I era cert, però no ara, porten un patracol d'anys que van amb la mateixa gaita. I les que veurem.

VAIXELL AMERICAN'S CUP

Sembla que el vaixell eixe de l'American's cup que van fer ací ha tornat a casa, fent bo allò de "qui de casa fuig a casa torna". Que deu passar? A millor, com ara han de ficar-nos els cotxes de la fórmula 1 eixa que ens ha de portar no els deu cabre el barquet a València. Com ens fiquem en tots els saraos, després, ens passa el que ens passa. Menys mal que els nostres polítics populars a tot li troben lloc.

ESPANYOLS CONTENTS

Ja tenen la lletra "ñ" a l'*interné*. Ha estat tot un esdeveniment, però el millor de tot, a que no sabeu el que ha estat? El primer registre que s'ha fet amb aquesta lletra. Com no podia ser d'altra manera, si senyors, el que us imagineu ... "coño.es". I és que "España" és ... "una grande y libre". "¡Qué coño!".

ñ

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

CULTURA ENDARRERIDA

La Veu ja es va fer ressò però, sembla que, qui ha de fer cas o és dura d'orella o deu anar amb ulleres de sol, ben fosques, fins i tot de nit, perquè encara no s'entén com a l'auditori encara tenim penjada la programació d'abril. Ja sabem que la programació cultural que ens proposa la regidora de cultura Durà no brilla precisament per la seua lucidesa (concurs de pesca i més pesca), però no creuen que ja seria hora que la canviaren? Moltes llums aquesta senyora no està demostrant però ... no cal arribar a tant.

L'ENDARRERIDA DURÀ ENCARA MÉS DURA

A quadres es van quedar els de la banda de música el dissabte. Venia la Primitiva de Llíria, un de les associacions musicals més antigues de l'estat espanyol. L'intercanvi amb els joves músics de la ciutat era tot un esdeveniment cultural i social. No en va, el PP va formar quasi al complet, amb Jaime Mundo al capdavant. Ai, ingrati destí. Tots, menys la regidora de Cultura. El públic (i els que no eren públic, també), es preguntava que passa en aquest poble, si hi havia algun altre acte cultural a la mateixa hora, de major importància, que requeria la presència de l'edil de Cultura. Els tafaners, per més voltes que li vam donar a la mega-agenda cultural d'aquesta senyora, no vam trobar res, de res. Increïble però cert. Pel que sembla, el sou d'aquesta dona no dóna suficient per a cobrir els actes de

cap de setmana. I això, que fins i tot estava l'alcalde. Però la de Cultura ... se'n va anar amb la música a una altra part.

La Veu ja es va fer ressò però, sembla que, qui ha de fer cas o és dura d'orella o deu anar amb ulleres de sol, ben fosques, fins i tot, de nit,

DE L'ESCOLA ... AL CEL

Als tafaners ens han comentat un fet que denota com són de benefactors les mongetes que porten els designis del col·legi de les monges (disculpeu la redundància però és que sempre les hem conegut així). Segons sembla un alumne magribí que tenia plaça en aquest col·legi, va anar al col·legi virtual nº 4 per sol·licitar plaça, la directora del virtual, li va dir que tenia plaça en l'altra escola i, que si li la negaven, que l'exigís. La directora de les mongetes li va dir que sí, però que havia de pagar no sé quants

euros per les permanències, l'uniforme, ... Al final, el xiquet, al virtual del 4. Al·leluia!. Per cert, a primària, tota aquesta despesa és obligatòria? No, veritat? I la regidora d'educació no diu res! Missing! Què aquesta senyora no té remei?

TAMBÉ FA INFRACCIONS

L'hem vist, els tafaners, ho hem vist amb els nostres propis ulls, el regidor de Policia, Soriano, també aparca davant la seua nova seu de policia ...en doble fila. De la mateixa manera el vam veure fer, al mateix carrer, un canvi de sentit no gens ortodox. No s'amoïne senyor regidor, els tafaners de vegades això també ho fem, però ... la diferència és el que vosté representa a més del 53 i pico per cent dels votants i els tafaners a ningú, i això és nota. Però no cal que patisca que els seus votants són molt fidels i li ho perdonaran. A nosaltres, segurament, ens multarien, Que hi farem!

TREN BORREGUERO I REVISOR BORREGO

El passat diumenge un dels molts joves benicarlandos universitaris que va pujar al "borreguero" per anar a Castelló es va trobar amb la sorpresa que el revisor el va increpar de males maneres per pujar amb la bicicleta al tren: "¿Tú no sabes que no puedes subir con bicicleta?". El jove li va respondre: "Perdone, però en la estació hi ha un paper penjat que diu que si que hi puc pujar". "¿Pero no ves que hoy no cabe nadie?". "Doncs que posen més trens". El groller revisor li va respondre, aparentment ofès per tan atrevida resposta: "A ver

Senyora Garcia

Aix òs el que vaig saber llegir en l anterior nòmero de la seua revista,

text EL LECTOR

E Aquesta vegada sí. Per una vegada es nota que vosté ha posat mà des de la portada i la cosa és, més que bonica, rica: combinació de fonts de lletra i color, un destacat amb aparença de poema, els punts suspensius tan suggeridors (que m'havien dit que a les facultats de periodisme estaven prohibits...), la imatge en què contrasta l'arquitectura popular amb el camió de la constructora i, sobretot, el titular: Ja som BIC'S! Ni caricatures ni ninots per una vegada. M'ho vaig haver de llegir dos vegades perquè de sobte em venen al cap un mínim de tres possibilitats, a saber: a) la ciutat sencera s'ha convertit en carril bici, b) ens han fet a tots accionistes de la famosa casa de bolis i c) es tracta d'un joc de paraules amb VIP -llegiu en anglès "millors persones destacades en alguna cosa". Fins i tot això ho justificava l'ús del genitiu saxó a la manera com podem vore als cartells d'algunes botigues: "Home's" o "Pollastre's". Després ja he vist l'explicació de l'acudit: Bé d'Interés Cultural, i llavors sí que me n'he rist. Però passem avant.

Veig que els joves que dirigeix s'han aplicat i s'han mirat algun llibre d'art per a preparar el tema de la setmana. Vosté colle'ls ben collats, que claven els colzes i no es pensen que tot és pa amb peix. Ara, ja s'ho miraran, però l'empresa hauria de pagar-los un curset de traductor automàtic perquè si no, alguns articles poden passar per monòlegs del club de la comèdia. Que m'expliquen, a mi i a tots els lectors, què volen dir les floretes següents:

a) El claustre aquesta realitzat en rajoles (el SALT no en sap, d'accents, i "está" resulta

"aquesta")

b) Els cantons estan reforçades (cantons són esquinas, no?)

c) En una de les estades és on es conserva (estades per estances??)

d) La seua construcció és mixtilínia en la seua rematada (??)

Dona, no poden posar eixa prosa de pot al costat les delicades filigranes del senyor Igual. Després de la lliçó d'arquitectura una altra de musicologia molt ben adobada i per continuar una més d'història de l'art a càrrec del senyor San Abdon. Està bé que ens il·lustre de tant en tant amb novetats no literàries. Hi ha tan poca gent de fiar... I és per congratular-se que d'ara en avant el títol de referència sobre la seu tortosina, d'on ens han dut a tots la bufetada de la confirmació, siga d'una editorial d'ací.

Rigorós com sempre, ben documentat i claret com l'aigua el senyor Bausà. Aizò que ell escriu tan bé és exactament el que vull dir jo quan, després de tres voltes a l'illa sense trobar aparcament, baixo el vidre i crido: *بصيرتني!!!* Ni cas, d'Europa, de L'OMS, del RACC... ací ni cas, ja som dos benicarlandos per cotxe. Si això servira perquè a les 8 del matí veiérem dos persones dins de cada cotxe, ja estaria bé. Però no. Benicarló, més... cabut!

Com m'ha agradat això de la recomanació als regidors de dur etiqueta. Clar que sí, dona, s'han acabat els trages clars a les processons. Ara fins i tot en l'etiqueta tenim un govern com Déu mana. Per cert, la foto de l'exèrcit de municipals quadrats davant de sant Bartomeu, com la van poder tirar? Que no van vore les autoritats que el fotògraf era el de La Veu, que no el van detindre? Molt encertat també que

els dropes dels tafaners es dediquen a alguna cosa més útil que a malparlar d'uns i altres. Podrien fer fixa la secció del Wanted - o, millor, Perdut, perquè no es veu que ningú anuncie recompensa. Per començar, a vore si apareixen totes les fonts antigues del poble, aquelles que tenien nom propi i tot.

Anava a girar la pàgina 13 i ja em pensava que aquesta setmana no havien trobat notícies, però veig que en posen una mostreta. A qui no veig és a Robespierre. No es deu haver enfadat perquè la setmana passada el vaig maldar per la fotografia. Dona, ara que li han posat el boç al Dr. Climent. Quina pell més fina qui més caps talla!

Veig al senyor alcalde interessant-se pels problemes d'una ciutadana amb mobilitat reduïda a l'estació i em pregunto. Com hi va arribar a temps? El va trucar al mòbil el cap d'estació davant de la queixa de l'afectada? Ho va fer ella? Va arribar al lloc alhora que es reporters fotografiaven la notícia? Llijo la notícia i, caram!, no resultarà que el xicot té sang a les venes i tot: no diu que "va responsabilitzar (de la manca de trens i accessos) a PSOE però també al PP"? A que ens dóna una sorpresa.

I acabo. Com tenen el mal costum de no posar peu a les fotografies (han millorat la qualitat, però es pense que tant, eh?) cada notícia sembla una endevinalla. Así pues, qui és el futbolista bigotut de la pàgina del futbol? a) Aznar b) Cuenca c) Mundo d) l'alcalde de la Vall d'Alba i acòlit de Fabra o e) son pare del cronista.

Felicitats, Alambor! I constància perquè si va costar d'entendre's amb el bipartit vs. 2, què no trobareu ara?

Despropòsits culturals: la nova biblioteca

És proverbial la desídia de l'Ajuntament de Benicarló, sobretot en temes de cultura. Per a mostra les vicissituds que hagut de passar la biblioteca de Benicarló al llarg de la seua història, les darreres ubicacions un asil i una caixa d'estalvis.

Ací no s'acaba la cosa, el periple de desgràcies continua ara amb un edifici que no reuneix les condicions que ha de tenir la biblioteca. L'anterior equip de govern ha destacat per la seua nul·litat a l'hora de crear infraestructures en general, i de culturals en particular, seguint la inèrcia d'anteriors legislatures.

La raó esgrimida, pel govern anterior, per no invertir en equipaments culturals ha estat que no hi havien diners, ni propis ni aliens. La solució adoptada ha estat llogar uns baixos per allotjar la biblioteca i la policia municipal, o potser al revés. Sembla que el lloguer d'este espai ronda el milió, de les antigues pessetes, cada mes, i l'ajuntament queda obligat a pagar el lloguer durant un mínim de quinze anys. Això significa 180 milions de pessetes durant aquest període, més uns 80 milions de pessetes d'acondicionament de local. Total 260 milions per un local que no serà mai patrimoni municipal. Una despesa notable tot i argumentant que no hi ha diners per a invertir

605

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

en patrimoni municipal. Si això és així, és del tot incompreensible esta mena de polítiques en infraestructures. Tot plegat per un local que s'ha informat que no reuneix les condicions de biblioteca. Sens dubte un despropòsit colossal que algú hauria d'explicar i que l'actual equip de govern haurà de torear.

A tot això se li ha d'afegir el fet de la seua ubicació que, pel que sembla, en declaracions de molts dels seus usuaris, no és la més idònia. Amagada, amb una entrada que no es troba i lluny del centre de la ciutat no són la millor tarja de visita per una instal·lació que, pels diners que ens costarà hauria de ser modèlica, tot el contari del que aquesta sembla ser.

Al final hem passat de ficar instal·lacions públiques en edificis antics rehabilitats, que no reunien les mínimes condicions, a llogar-ne, altres, que tampoc reuneixen les condicions idònies pera aquests usos i que, òbviament, s'han de reformar amb una despesa suplementària considerable.

Algunes responsables polítiques hauria d'explicar-nos el perquè de tot aquest seguit de despropòsits que van acompanyats d'un malabaratament de diners públics no gens menyspreable.

Manel, no es mereix això.

Carxofa: Un carro de carxofes per a l'Associació Cultural Alambor que després de vint-i-cinc anys dedicats a la cultura d'aquest poble, Benicarló, i del nostre País Valencià encara li queden forces per continuar vint-i-cinc any més. Això sí, haurà d'incorporar saba nova ja que si no, per als setanta-cinc ho tindrà difícil.

Panissola: un grapat de panissoles per als dos partits de l'oposició. Han de recordar que estan en l'oposició i a l'enemic (polític, es clar), ni aigua. No li n'han de deixar passar ni una i en canvi no se'ls sent. Desperteu-vos senyors del PSOE i del Bloc, recordeu que esteu en l'oposició. De moment s'estan sentint barbaritats i vostès encara no s'ha recuperat de la derrota.

El còmic

Per Xavi Burriel

Visca els Reis?

El còmic

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanyos

Papereria

Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.